

1. MESZNY (1) ai

Teksty nie oznaczają é.

sg n [N meszn(e). ◇ G meszn(e)go.] ◇ A meszn(e). ◇ [pl A subst meszn(e).]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI(XVIII) i XVIII – XIX w.

Przymiotnik od „msza”: [Duchownye rozumyeyącz odzýenýe meszne, przýpraw szýe w tý cznotý, ktore szýe znamenuýą przes nýe. *ModlKonst* 202v.]

a. Stanowiący rodzaj daniny rocznej na rzecz parafii, uiszczanej zwykle w zbożu:

[Wyrażenia »meszne zboże, żyto«: Kościół [...], do którego plebanowi płacą meszne zboża, to jest ćw. 60 żyta, owsa ćw. 60. *LustrMalb* 1565/5, 37, 52.]

α. W funkcji rzeczownika: »meszne« = *missalia; demensum vel decima, quae sacerdotibus penditur granis non manipulis; pensio frumenti, quae curionibus pensitatur* Cn: Z teyże też lichwy dáie Xiędzu dziesięćcinę: Snopki/ Mefzne y pobor/ czynńze/ Páńfką winę. *KlonWor* 78; [*Cervus* 1531/55v; *LustrKrak* I 243; Płacą mesznego plebanowi jako insze wsi. *LustrMalb* 1565/18, 32, 33, 43, 85, 133; *LustrMaz* I 34, 149].

MM